

Különben ugyanegy medvének álom előtti s utáni sulya igen különböző, mi a fentmondottakból könnyen kimagyarázható.

Ezen állat életmódjának észlelése : ritkasága, távol eső tartózkodása, s a miatt, mert télen nehezen közelíthető meg, igen bajos, s ezekből kívánatos volna, hogy azon erdészek, kiknek járásában a medvék otthonosak, részint maguk, részint alárendelt szolgálati személyzetök által, ezen állat természettörténetét a lehetőségig nyomozzák.

Az erdei magvak áztatása.

1864. tavaszán kísérletet tettem, hogy a magvak áztatása a vízben járul-e és mennyire a csirázás előmozdításához.

Egy részét azon vörösfenyő magnak, melyet több vetényágyba szándékoztam elvetni, használat előtt két hétig széles alju fazékban áztattam és nem áztatott maggal ugyanegy vetényágyba, de külön sorokba elvettem.

Vetés után több hétig tartó esős idő állt be, de úgy, hogy hetenként egyszer kétszer esve, a csirázó magnak kellő nedvességben soha sem volt hiánya.

Az áztatott mag vagy 13 nappal csirázott elébb, mint az áztatlan; az előbbi egyenlőbben kelt, mint az utóbbi s az ázott mag növényei az első hónapokban vidorabban is növekedtek, a mi azonban ősszel, bizonyára az előnyös időjárás folytán kiegyenlődött.

Ebből azt lehet következtetni, hogy az áztatás a magnak nem csak nem árt, de annak csirázását mindig elősegíti.

Már több ideig feküdt vörösfenyő magra nézve e részt még az az előny áll be, hogy a magkelés nem tart egész éven át, sőt részben még a közelebbi évben is.

A magvak áztatása által a csirázási időszakot a lehető legrövidebbre lehet szorítani s ennél fogva a növénykéek egyenlőbb állását eszközölni. A mag előbbi kelésének és a növénykéek gyorsabb fejlődésének még az az előnye is meg van, nevezetesen hegységi erdőkben, hogy a fiatal növények megizmosodnak és erősebb gyökeret verhetnek, mielőtt még a hegységek nyomasztó hősége a csemetékre káros befolyást gyakorolhatna; oly hőség, melynek a fiatal, gyöngé, nem eléggé meggyökeredett növénykéek nem egyszer áldozatul esnek.

Tapasztalásból tudjuk, hogy korai vetések a hegységi erdőkben nem ritkán öletnek meg késői fagyok által s hogy e hátrány mellőzése végett a vetést oly időben kell eszközölni, a midőn már a késői fagyoktól nincs mit tartani. Az ily késői vetéseknél azonban még attól kell félni, hogy a csemeték nyárig, az aszályosság beálltaig, főleg száraz évben nem fognak eléggé megizmosodni s elég erős gyökeret verhetni, s így majd a szárazság áldozatjaivá válnak. E két bajnak áztatott magvak használata által elejét lehet venni, ha a vetést ideje korán eszközöljük.

Igaz, mikép az is beállhat, hogy az áztatott magvak elvetése után huzamosb ideig nem esvén, a már csirázó mag fejlődése veszélyeztetik, sőt hogy az meg is romolhat; de ez esetek a ritkábbak közé tartoznak.

A mag gyorsabb kelése azon előnnyel is bír, hogy az nem maradván oly soká fejletlenül a talajban, nem vonatik be oly könnyen a csirázást hátráltató sárkéreggel, s esők alkalmával nem mosatik be túlmélyen a földbe.

Jegyzetek a bánáti tölgyerdőkről.

A facseti, lugosi és rékási erdőmesteri hivatalok államerdei legnagyobb részt hullámos-halmos területen állanak; e fekvésben itt csak a csupkátlan- és a csertölgy jön elő, a csupkás tölgy vagy mocsárfa a síkságra szoritkozik. 120—150 éves tölgyerdők e magasabb fekvésekben igen ritkák. A cser 80-ik évében már rendszeren bélredves és akkor sarjadzási tehetsége is megszűnt.

A bánáti síkság jelentékeny erdőségei mind szil- és kőrissel elegyes mocsárfából állanak; az alfját a gyertyán, fodor jávor, nem ritkán a rezgő nyár is képezi; némely fekvésben igen gyakori a csere galagonya. E tölgyerdők majdnem általánosan 80—120 éves 20—40 hüvelyknyi vastag 60—80 láb magas törzsekből állanak.

Ez erdők újraerdősítése igen bajos és sok gondot ad. A nevezett fanemek mind — kivéve épen a tölgyet — levágásuk után sok erőteljes sarjat hajtanak. A tölgy imitt amott találkozó sarjai csak törpe cserjéket képeznek. — A gyökhajtások, sőt ha imitt amott magkelések mutatkoznak, ha épen a vágás előtt makk termett —